

gárhozó, titokzatos víz tetejét hallgatagon, halakra érvényes örök törvényeket töltöttek be, hallgatták, hogy dudolgat hallhatatlanul a szél a harangláb négy fahúrján s egy szeptemberi délelőtt, a tizenegyórás vonat segítségével az élet további kanyargására szavaztak, felszedték a horgonyt s talán örökre elszakították a szálakat, amelyek őket idekötötték, azt a vonzó hatást, amelyet ez a kis lilaezüst, félszeg, de mindig éhes falusi temető egy fél-évszázadon keresztül családjuk tagjaira gyakorolt.

A TANÍTVÁNY

Mester, szabad e szót kimondanom:
Igazság? Benne van életem, vérem,
Ezer kínom, jajom
S a végzetetlen, vak túloldalon
Az örökkévalót is ezzel mérem.

Szabad e szó tüzes kelyhébe fogva
A hűvös gondolat hullámverését
Kinyujtani új századokra?
Lehet-e, hogy egyetlen láng ragyogja
Őt, aki kezdet, ámen és vég?

Lehet-e csillagmirriadjain túl
Egyetlen szó lángszekerén rohanva
Meglátni, ami indul,
És elfogadni önnön lángjainkul
Az ő fényét, ahogy lényét foganta?

Igazság! Szabad e hajszádra mérnem.
A végtelent, s örök tervét? E dőre
Szó vakon elmerül a térben,
Mint tengerben a porszem, míg kísértem
A mult jegyét rászabni a jövőre.

Mester, mi az igazság? Benne mind
Igazság lesz, ami nekünk való csak.
Benne az örök szellem int:
Igazság, ami még betelve nincs,
Mert csak a végtelenség nem csalódhat.

Monostori Márton